



Skogsankan

Text: Annika Luther

Bild: Bettina Björnberg-Aminoff

Med den här sagoboken vill vi berätta för barn hur man av stora träd gör bräder som sedan används för att tillverka en träleksak, Skogsankan.

Sagoboken är finansierad av Finlands Skogsstiftelse, Föreningen för Skogskultur rf och Aktia.

Utgivare:

© Skogsbrukets utvecklingscentral Tapio



Skogsankan



Längst inne i skogen, nästan under en stor mossig sten bor Skogsankan.

En gång var hon en alldeles vanlig gul träanka som barn kunde dra efter sig på en bräda med fyra röda hjul.



Nu har hon bara ett hjul kvar och färgen har bleknat, men istället har hon fått en vacker mossmössa på huvudet och ser lika nöjd ut som någonsin.





Där i skuggan av stenen är Skogsankan inte så lätt att se. Spillkråkan som flög förbi märkte henne inte alls. Långhorningen som landade på hennes rygg trodde hon var en nedfallen gren



och Valter som glömde henne i skogen när han hälsade på hos mormor förra hösten har sprungit förbi henne säkert tusen gånger utan att titta på rätt plats.



Där springer han igen!
Titta så hans nya tossor skiner!



En gång för länge sedan bodde Skogsankan helt i närheten, men inne i en tall tillsammans med en massa andra ankor. När det började vara dags för ankorna att kläckas kvackade och flaxade de så förskräckligt att hela tallen svajade.

– Ssse ssåå! Sstååå sstill! susade de andra tallarna.

– Usssch sså du är otålig! Sssom om du skulle vara på väg någonstans!

– Är det mitt fel kansske att det kittlar? prasslade Anktallen förvånat. Det känss som om jag hade fjärilar i magen!









Valter som var ute och sprang då hörde också suset och prasslet men förstod inte vad tallarna pratade om. När han blev hungrig sprang han in i mormors kök för att äta makaronilåda.

Men då började det brumma alldeles förskräckligt på gården.

– Är det jordbävning? frågade Valter. Mormor tittade ut genom fönstret och Valter klättrade upp bredvid henne.

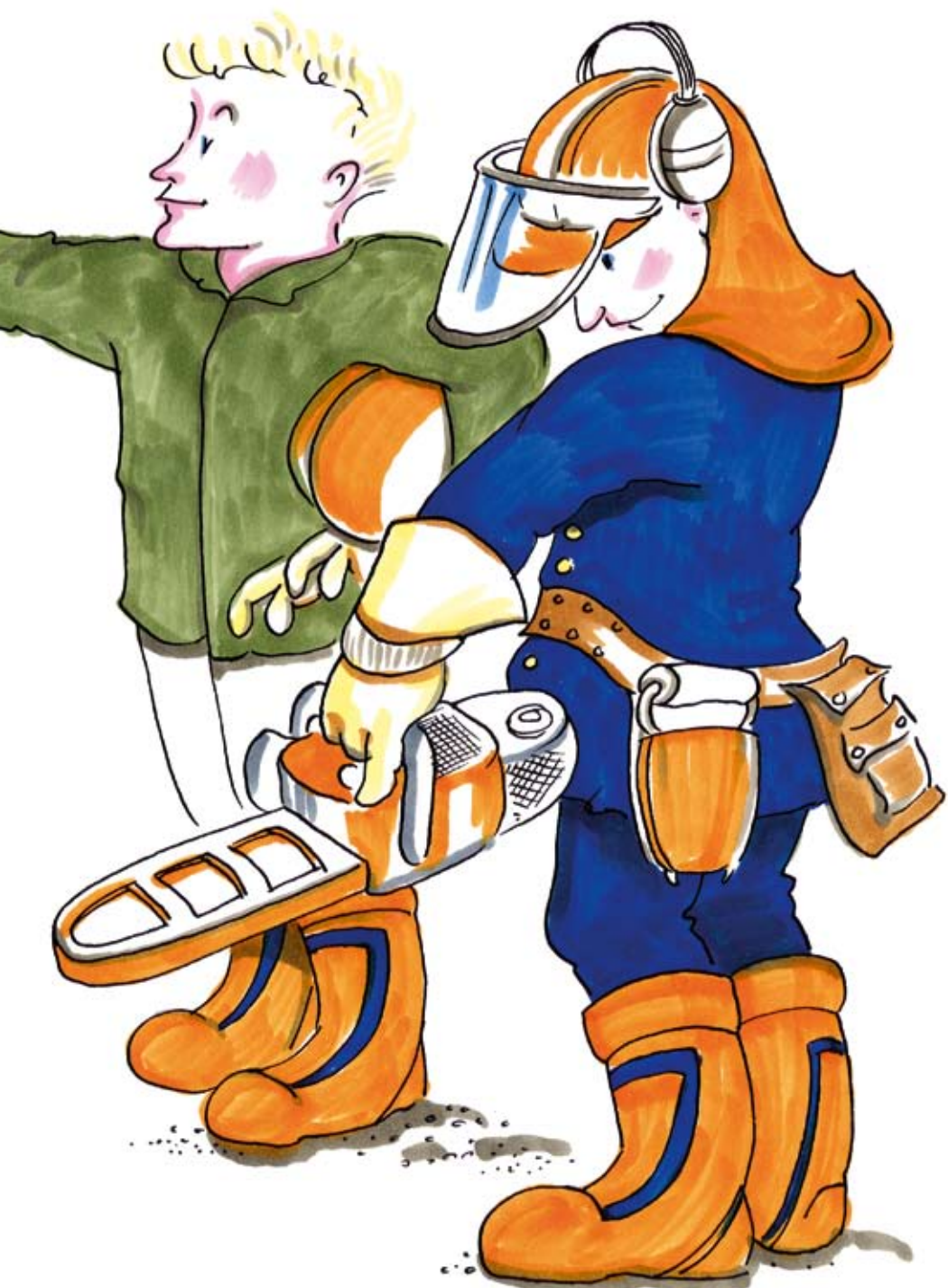


– Nej, det tror jag nog inte.... Aj sidu! De kommer och tar ner de där tallarna nu redan. Det var ju finemang!





Valter gled ner från fönsterbrädet och rusade ut på trappan. Där stannade han tvärt, men ögonen blev större och större. Trappan darrade under fötterna och hela gården skakade när en jättestor bil backade in genom grinden. Så tystnade motorn och två gubbar hoppade ut och vinkade åt honom. Ur bakluckan tog de fram hjälmar och arbetskläder och oljade kedjan på en röd motorsåg.





– Valter! Sitt ner och håll dig på trappan! Om du blir under ett träd blir det makaronilåda av dig också! ropade mormor från köksfönstret.

– Med ketchupblod! tänkte Valter, men satte sig för säkerhets skull ner med armarna runt knäna.



Nu gick allting jättefort.

RRRITSSCH och RRRATSCH och KRRRRRRR! Hela skogen ekade och snart hade både Anktallen och ett helt sällskap vanliga tallar i skogsbrynet fallit omkull i mossan. Så blev de av med sina grenar.

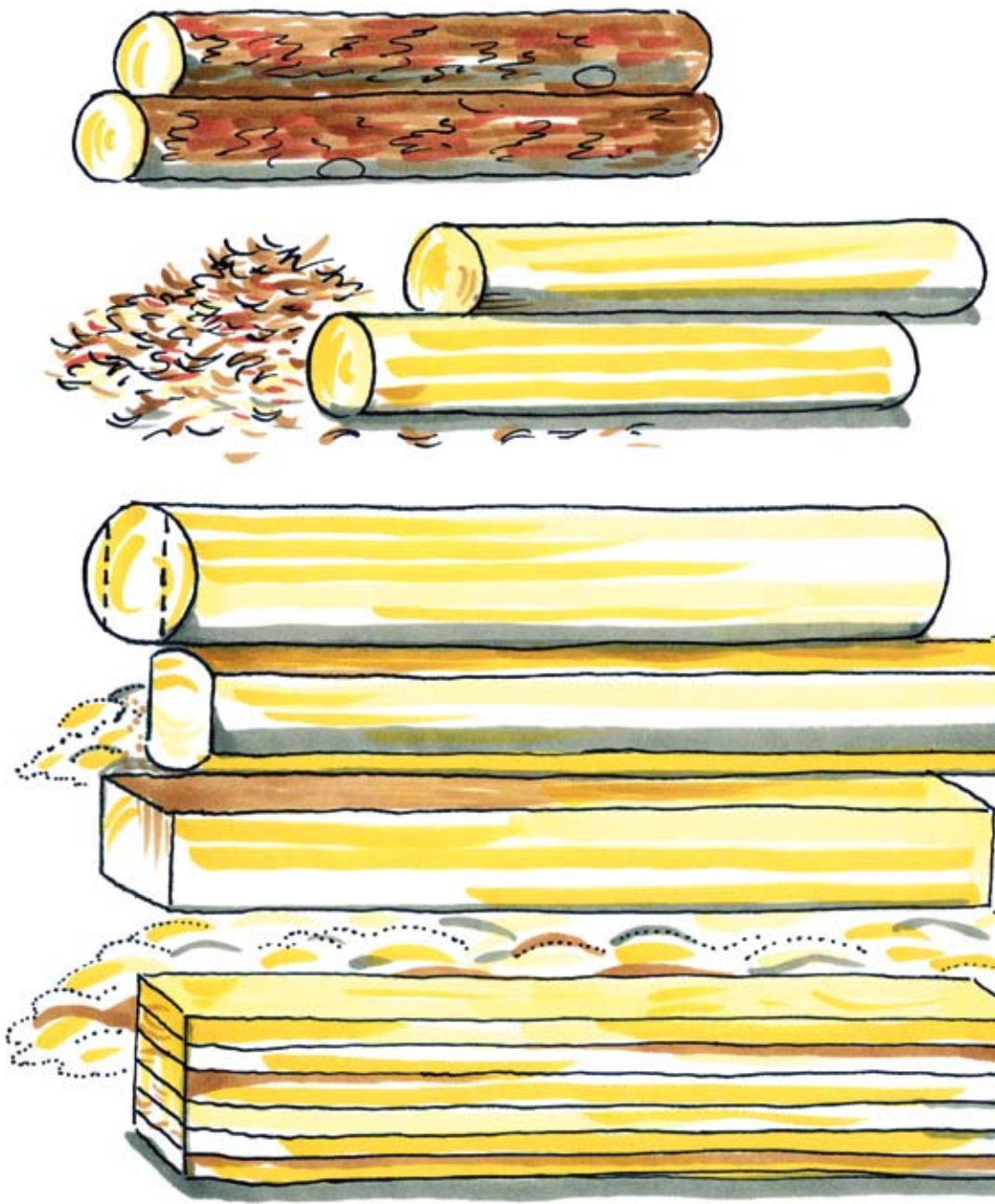




Stockarna hivades upp på en lastbil som körde sin väg. Gården blev tyst och stilla igen och Valter gick tillbaka till sin makaronilåda som hade stelnat till en kall klump på tallriken.







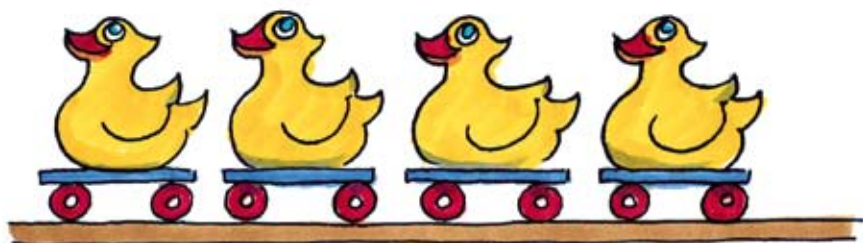
Lastbilen åkte till Stora Sågen där stockarna blev till plankor, bräder och jättemycket sågspån. Anktallen sågades till ett helt lass av stora



klossar som doftade gott av kåda och redan nästa dag åkte de iväg till en snickare som gjorde...

Ankor!

Hela verkstaden var full av gula träankor.





En av dem köpte mormor åt Valter, som lekte med den hela sommaren innan han tappade den i mossan bredvid stenen.



Och här bor Skogs-
ankan fortfarande, med sitt enda hjul och sin mossmössa. Myrorna
kryper över henne på väg till sina bladlöss, men de är så små och
lätta att de inte ens kittlar. Ibland tappar ekorren kattar på henne,



men hon låter dem bara rulla av sig. Inte ens när Valter springer förbi ger hon ifrån sig ett endaste ett litet kvack.

Vill hon inte att han ska hitta henne och ta henne hem igen?
Varför är hon så tyst? Vad tror du?



Hon har helt enkelt viktigare saker för sig. Kan du se vad hon gör?
Hon sköter ju en ny liten anktall!





ISBN 978-952-5694-35-2